

ผลของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล โดยใช้บทเรียนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตที่มีต่อความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษของ นักศึกษา

นำบุศร์ อักษรนิรันดร์*
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสสุคนธ์ เสวตเวชากุล**
อาจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทาคคุณภาพและค่าประสิทธิภาพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 2) เปรียบเทียบความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง โดยแบ่งออกเป็นจุดประสงค์ย่อย ได้แก่ เปรียบเทียบความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มต่ำ (2.1) ภายในกลุ่มสูง (2.2) และ 3) เปรียบเทียบความคิดเห็นหลังเรียนของนักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง

รูปแบบงานวิจัยเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) โดยใช้เครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เป็นตัวอย่าง จำนวน 80 คนของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตได้แก่ 1) บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล 2) แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน 3) แบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบฝึกหัดท้ายบท 4) แบบสอบถามความคิดเห็น โดยนำผลที่ได้จากแบบทดสอบมาวิเคราะห์ด้วยสถิติแบบ dependent และ independent samples t-test และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับแบบบันทึกการเรียนรู้

จากผลการวิจัย พบว่า 1) บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล (Tense) มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ 90/90 2) ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถก่อนและหลังเรียนภายในของสองกลุ่ม (2.1 และ 2.2) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) โดยเฉลี่ยแล้วความคิดเห็นของนักศึกษาของทั้งสองกลุ่มต่อบทเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในระดับสูง

* นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

*** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

บทนำ

การเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Web-Based Instruction: WBI)

ปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีการสื่อสารได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อสังคมในยุคนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งแทบจะกลายมาเป็นปัจจัยที่ 5 ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ก็ว่าได้ เทคโนโลยีการสื่อสารที่ผู้คนนิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในยุคนี้ คือ อินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร การค้าขาย การคมนาคมต่าง ๆ เพราะการใช้อินเทอร์เน็ตจะช่วยให้วิถีชีวิตของคนปัจจุบัน มีความทันสมัย ทันเหตุการณ์ และเอื้อให้การดำเนินการต่าง ๆ บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยสะดวก นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังเป็นแหล่งรวมสารสนเทศ อาจกล่าวได้ว่า เป็นการรวมห้องสมุดและแหล่งข้อมูลจากทั่วทุกมุมโลกเข้าไว้ด้วยกัน อีกทั้งยังเป็นแหล่งสารสนเทศที่สามารถค้นหาสิ่งที่ต้องการได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปค้นคว้าถึงในห้องสมุด ดังนั้น อินเทอร์เน็ตจึงเป็นเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีบทบาทสำคัญในวงการศึกษาและการจัดการศึกษาด้วยคุณลักษณะของการเป็นคลังแห่งความรู้ที่ไร้พรมแดน ซึ่งครูผู้สอนได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ มาใช้เป็นทางเลือกใหม่ในการส่งเสริมการเรียนรู้และเป็นสื่อการเรียนการสอน เพื่อเปิดประตูการศึกษาจากห้องเรียนไปสู่โลกแห่งการเรียนรู้อันกว้างใหญ่ รวมทั้งการนำการศึกษาไปสู่ผู้ขาดโอกาส ด้วยข้อจำกัดทางด้านเวลาและสถานที่ (ถนอมพร เลหาจรัสแสง, 2544)

จากประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตที่กล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดการเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Web - Based Instruction) สอดคล้องกับ มนต์ชัย เทียนทอง (2543, หน้า 2) ที่กล่าวถึงความสำคัญของ WBI ว่าเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประเภทหนึ่งที่น่าเสนอองค์ความรู้อย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอนตามหลักการเรียนรู้ โดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาเสนอและจัดการ ซึ่งปัจจุบันวงการศึกษาก็ให้ความสนใจและตื่นตัวในการพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนการสอนผ่านเว็บสามารถตอบสนองการเรียนรู้ในลักษณะต่างๆ ที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางด้านสติปัญญาของแต่ละคนได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับบทเรียนนั้น ๆ ตามความสามารถโดยเน้นความแตกต่างของผู้เรียนเป็นหลัก

ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียนเอง ซึ่งผู้เรียนมีอิสระในการเรียนในด้านของเวลา สถานที่ ซึ่งมีนักการวิจัยหลายท่านที่กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น Knowles (1975 pp. 15-17 อ้างถึงใน แสงเดือน เจริญนิม, 2555) ที่ให้ความสำคัญในเรื่องของ ผู้ที่เรียนรู้ด้วยความคิดริเริ่มของตนเองจะเรียนได้มากกว่า และดีกว่าผู้เรียนที่เป็นเพียงผู้รับหรือรอให้ครูถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เท่านั้น คนที่เรียนด้วยตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่าและยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสอนแต่เพียงอย่างเดียว

ความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense)

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนนิสิต นักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไปยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสาเหตุหนึ่งในนั้นคือ การขาดความรู้และทักษะพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่อัจฉรา วงศ์โสธร (2527, หน้า 127) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้นจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน คือ สมรรถภาพด้านกฎเกณฑ์ภาษา (Linguistic Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) และ ไวยากรณ์ (Grammar)

นอกจากนี้ผลการวิจัยของ Rosukon Swatevacharkul (2006, pp.339) เรื่องผลของระดับการสนับสนุนความเป็นอิสระของผู้เรียนผ่านการสอนบนระบบเครือข่ายและระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งทำการศึกษาผู้เรียนในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์พบว่า ปัญหาที่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาพบในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษนั้นคือ ผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์ (Vocabulary) ร้อยละ 37 ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ (Grammar) เกี่ยวกับเรื่องกาล (Tense) ผิดมากถึง ร้อยละ 57 จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง กาล (Tense) ในการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระต่างๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นทักษะใด ๆ ของการใช้ภาษาอังกฤษ นั้นเป็นพื้นฐานและจำเป็นต่อผู้เรียนทุกคน เพราะ กาล (Tense) สามารถจัดกลุ่มของความคิดและเหตุการณ์ต่างๆ ให้เข้าใจง่ายขึ้น ซึ่งถ้าขาดความรู้เรื่องนี้ไป อาจจะไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

เหตุผลของการเลือกนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์เป็นตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างในการศึกษาทำวิจัยจากนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เนื่องจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีปัญหาอย่างมากในด้านการใช้หลักไวยากรณ์ ซึ่งรวมถึงเรื่องกาลด้วย (Rosukon Swatevacharkul , 2006) อีกทั้งมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์นั้นมีเจตนารมณ์ที่จะพัฒนาพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา นักศึกษาบางคนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในขณะเดียวกัน ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาก็แตกต่างกันด้วย อาจกล่าวได้ว่าในหนึ่งห้องเรียนนั้นมีทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูง กลาง และต่ำ ปะปนกันไป จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นเรื่องที่ยาก (Peansiri Vongvipanond, 2004, pp.69-75) นอกจากนี้การเรียนภาษาอังกฤษในระดับคำ (Lexical) และระดับการสร้างประโยค (Syntactical) เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ศึกษาผลการเรียนและความ

คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนกาล บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและทั้งหมดนี้นำไปสู่การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาคุณภาพและค่าประสิทธิภาพบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษจากการเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่1 ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่1 ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ต่อการเรียนเรื่องกาลในภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

สมมุติฐานการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาลสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90
2. โดยเฉลี่ยแล้วความสามารถใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงโดยเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. โดยเฉลี่ยแล้วความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงที่เรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) โดยตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 80 คน โดยสุ่มเลือก 4 คณะจากทั้งหมด 6 คณะ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน (LA 010) ในภาคเรียนที่ 2 ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ได้แก่ 1. คณะศิลปศาสตร์ 2. คณะนิเทศศาสตร์ 3. คณะวิศวกรรมศาสตร์ 4. คณะ

เทคโนโลยีสารสนเทศ 5. คณะศิลปกรรมศาสตร์ และ 6. คณะรัฐประศาสนศาสตร์ โดยแบ่งเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษกลุ่มต่ำจำนวน 40 คน และกลุ่มสูงจำนวน 40 คน ซึ่งเครื่องมือการวิจัยประกอบไปด้วย 1. บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล 2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ Pre-Posttest แบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อแบบฝึกหัดระหว่างเรียน 10 ข้อของแต่ละบทเรียนและแบบทดสอบท้ายบทจำนวน 5 ข้อของแต่ละบทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล 3. แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง 4. แบบบันทึกการเรียนรู้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดตั้งบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่อง กาล (Tense) ที่สร้างนำขึ้น Server ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เป็นตัวอย่างในการทดลองจำนวน 80 คน แบ่งออกเป็นนักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการใช้กาลในระดับสูงและต่ำกลุ่มละ 40 คน ได้ใช้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่สร้างขึ้น เป็นเวลา 1 เดือน

2. ตัวอย่างทั้ง 80 คน ที่ใช้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กาลก่อนเริ่มเรียน (Pre-test) เพื่อนำผลของความสามารถไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากหลังเรียน

3. หลังจากนั้นตัวอย่างเริ่มเรียนตั้งแต่เรื่องที่ 1 คือ Present Simple Tense จนครบ 5 เรื่องโดยผู้วิจัยกำหนดช่วงเวลาเรียนของแต่ละเรื่องไว้และนักศึกษาจะต้องทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน (Exercise) และแบบทดสอบท้ายบทเรียน ซึ่งเมื่อทำศึกษาจบแต่ละเรื่องแล้วนักศึกษจะต้องเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ (Learning Record Sheet) ของตนเองด้วย

4. นำผลที่วัดระดับความสามารถในการใช้กาลของนักศึกษาก่อนเรียนมาเปรียบเทียบกับผลหลังเรียน โดยใช้สูตร Independent Samples t-test

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง

ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามคำถามการวิจัย ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. จากสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้ใช้สูตรเกณฑ์การหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ในการหาประสิทธิภาพของบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

2. เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้นำผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษทั้งสูงและต่ำ ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล มาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Independent Samples t-test

นอกจากนี้เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาสูง และภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่ำ ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Dependent Samples t-test

3. จากสมมติฐานข้อที่ 3 ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Independent samples t-test เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถสูงและต่ำในการใช้กาลในภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาลซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตราส่วนประมาณค่า (Rating -Scale) ของลิเคอร์ท (Likert) จากทั้งหมด 5 คะแนน ผลโดยเฉลี่ยต้องได้มากกว่า 3.5 คะแนนขึ้นไป ซึ่งถือว่าเป็นเกณฑ์ที่น่าไปใช้ได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการคำนวณเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อความถูกต้องของข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์การหาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ของบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) พบว่า มีนักศึกษาที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 18 คน คิดเป็น ร้อยละ 90.00% และมีค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 90 เท่ากับ 18 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51 คิดเป็นร้อยละ 90.00% จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. ผลการวิจัยพบว่าส่วนต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ มีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 3.68 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 1.40 ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง มีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 4.83 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 1.20 ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Independent Samples t-test พบว่าค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 3.95 ซึ่งหมายความว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษทั้งสูงและต่ำ ด้วยบทเรียนบนที่สร้างขึ้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.1 นอกจากนี้ความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำโดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 13.03 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 3.45 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ย 9.35 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40 ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Dependent

Samples t-test พบว่าค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 16.75 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่องกาล ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 ผลวิจัยของการเปรียบเทียบผลต่างความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 17.57 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 3.15 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่ค่าเฉลี่ย 12.74 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.77 ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) แบบ Dependent Samples t-test พบว่าค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 25.52 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการวิจัยเกี่ยวกับผลต่างโดยเฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมีค่าเฉลี่ย (Mean) ที่ 4.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ 0.27 ในขณะที่ความคิดเห็นโดยเฉลี่ยของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีค่าเฉลี่ย (Mean) อยู่ที่ 4.19 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ 0.21 และเมื่อทำการเปรียบเทียบความคิดเห็นหลังเรียนบทเรียนที่สร้างขึ้นของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ ด้วยสถิติ Independent Samples t-test พบว่า ค่าสถิติมีค่าเท่ากับ 0.51 และค่า Sig ที่ 0.31 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

การอภิปรายการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องผลของการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง กาล (Tense) โดยใช้บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มีต่อความสามารถในการใช้กาลในภาษาอังกฤษของนักศึกษาสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการหาประสิทธิภาพเครื่องมือของบทเรียนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ 90/90 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 บทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการจัดบทเรียนและการออกแบบการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับ Dillon (1991) และ Khan (1997) ที่ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการสร้างบทเรียนมีลักษณะเป็นสื่อหลายมิติ (Hypermedia) ซึ่งหลักการนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบและพัฒนาเว็บเพื่อการเรียนการสอน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนเรื่อง กาล จากหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเบื้องต้นถึงระดับกลางจากสำนักพิมพ์ในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งหมด 29 เล่ม ซึ่งศึกษาควบคู่ไปงานวิจัยของ Somsri Jansom (2006) และเลือก 5 กาล ที่ใช้สอนอยู่ในหนังสือการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ยึดให้ผู้เรียนเป็นสำคัญและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงส่งผลให้บทเรียนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

1.2 การสร้างแบบทดสอบก่อนเรียน แบบฝึกหัดระหว่างเรียน แบบทดสอบท้ายบทของแต่ละบทเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาที่เกี่ยวกับเรื่องการเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบเลือกตอบที่มีจำนวนตัวเลือกที่ต่างกันโดยการใช้ทฤษฎีการตอบข้อคำถาม (ชาติชาย กู้กิตติไมตรี, 2533) ซึ่งผลการวิจัยพบว่าค่าความยากของแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก มีความยากในการตอบถูกมากกว่าแบบทดสอบชนิด 3 ตัวเลือก ในส่วนของค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ พบว่า แบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก มีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบสูงกว่าแบบทดสอบชนิด 3 และ 5 ตัวเลือก และแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก มีโอกาสเดาคำตอบได้ถูกต้องน้อยกว่าแบบทดสอบชนิด 3 ตัวเลือก สรุปคือ แบบทดสอบที่มีตัวเลือกจำนวนมาก ผู้เรียนจะมีโอกาสในการเดาคำตอบได้ถูกต้องน้อยลง ทำให้บทเรียนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพในด้านของจำนวนตัวเลือกของแบบทดสอบต่างๆในบทเรียนที่สร้างขึ้น

2. ผลต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนของตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนที่มีระดับความสามารถการใช้กาลในภาษาอังกฤษทั้งต่ำและสูง ด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อาจจะมาจกสาเหตุต่อไปนี้

2.1 คุณลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี (Naiman et al., 1978 อ้างถึงใน Rubin, 1987) ซึ่งสอดคล้องกับเจอแดน (Jerdan, 1993) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถเรียนภาษาสูงจะมีระดับการรับรู้ที่สูงกว่า ความสนใจที่สูงกว่า และความพยายามที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถเรียนภาษาต่ำ ซึ่งจากเหตุผลข้างต้นนี้สามารถสนับสนุนข้อค้นพบของการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีความสนใจและกระตือรือร้นมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self – Study) วิธีการเรียนรู้ี้ทำให้ผู้เรียนพัฒนาผล การเรียนได้ตามความสามารถการเรียนรู้ของตนเอง รู้จักการแก้ปัญหาการเรียนด้วยตนเองใน ระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้วิธีการที่จะเรียน (Knowing how to Learn) (Hiemstra and Burns, 1997 อ้างถึงใน ชาญ กลิ่นช้อน ,2550) ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความคงทนใน การจำความรู้ที่เรียนได้มากกว่า สอดคล้องกับ Knowles (1975, pp. 15-17 อ้างถึงใน แสง เตือน เจริญนิม, 2555) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า ผู้ที่เรียนรู้ด้วย ความคิดริเริ่มของตนเองจะเรียนได้มากกว่า และดีกว่าผู้เรียนที่เป็นเพียงผู้รับหรือรอให้ครู ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เท่านั้น คนที่เรียนด้วยตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายและมี แรงจูงใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่าและยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสอนแต่ เพียงอย่างเดียว อีกทั้งเนื่องจากโลกที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ เกิดขึ้นเสมอและข้อเท็จจริงเช่นนี้เป็นเหตุผลไปสู่ความจำเป็นทางการศึกษาและการเรียนรู้ การ เรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต สอดคล้องกับแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ได้ ในครั้งนี้ ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

2.3 การรับรู้ (Perception) ของนักศึกษาต่อบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ ทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงเห็นตรงกันว่า พวกเขาเห็นคุณค่าของ บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังจะเห็นได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นว่าบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์ต่อ การเรียนภาษาอังกฤษของพวกเขา ซึ่งจะทำให้พวกเขาได้รับรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และสำนวนใหม่ๆ ที่ ไม่ปรากฏอยู่ในบทเรียนที่พวกเขาเรียนอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับจิรัฐฒ ล้วนกลิ่นหอม (2549) ที่กล่าว ว่า การรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใด ๆ ขึ้นอยู่ กับการรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ จึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัย การรับรู้ประกอบไปด้วยประสาทสัมผัส และทัศนคติ กล่าวคือจะต้องมีความรู้เดิม ความต้องการ และทัศนคติที่ดี เป็นต้น

2.4 การขาดความช่วยเหลือในการเรียนเนื่องจากไม่มีครูผู้สอน ดังนั้นบทบาทของ ครูผู้สอนจึงจำเป็นมากในการเรียนแบบเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน และควรมีช่องทางให้ นักศึกษาได้ติดต่อกับครูผู้สอน หรือมีการตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนเป็นระยะ ๆ โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะต้องการความช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่ จากครูผู้สอนมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย Rosukhon Swatevacharkul (2006) ที่กล่าวว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษต่ำมองว่าบทบาทหน้าที่ของครู ซึ่งเป็นหนึ่งปัจจัยที่สำคัญในการเรียนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตด้วยตนเองของพวกเขา นอกจากนี้พวกเขาระบุเพิ่มเติมว่าครูผู้สอนช่วยกระตุ้นและ

สนับสนุนให้พวกเขาคิดด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ีระหว่างผู้เรียนทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน

2.5 ผลจากแบบบันทึกสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนขาดความอดทนในการเรียน เนื่องจากองค์ประกอบของการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เมื่อผู้เรียนรับและซึมซับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้ หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิมหากไม่สามารถสัมพันธ์กันได้ จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น Disequilibrium (Piaget อ้างถึงใน ทิศนา แชมมณี, 2545) ซึ่งสอดคล้องกับนักการศึกษาพัฒนาพร ระวังทุกข์ (2541 อ้างถึงใน วาสนา ณสุโหลง, 2553) ที่กล่าวถึงภาวะไม่สมดุลนั้น เกิดจากที่ผู้เรียนไม่ปรับความคิดในโครงสร้างทางปัญญาของตนเอง และไม่สนใจที่จะเข้าใจกับสิ่งที่เรียนรู้อยู่ ซึ่งการขาดความอดทนในการเรียนนั้น ผู้วิจัยมองว่าน่าจะส่งผลมาจากการขาดความช่วยเหลือในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครูผู้สอน ดังที่อภิปรายไว้ไว้ก่อนหน้า

2.6 บริบทผู้เรียนและผู้สอนต่อวิธีการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนของผู้เรียนในปัจจุบันเป็นการเน้นที่ผู้สอนไม่ใช่ผู้เรียน ถึงแม้ว่าจะมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองก็ตาม ดังที่ทองจันทร์ หงส์ดารมภ์ (2550) กล่าวว่า บทบาทของการเรียนการสอนจะเน้นที่ผู้เรียนไม่ใช่ผู้สอน ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในรูปของโจทย์ปัญหา (Problem) จัดหาทรัพยากรการเรียนรู้ (Learning Resource) ต่างๆให้ผู้เรียนได้เรียนเพื่อแสวงหาความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับการปัญหา ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ ผู้เรียนอาจจะต้องการให้ผู้สอนแนะนำหรือสอนทุกวิธีการเรียนรู้ตลอดเวลา จึงทำให้คิดว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประโยชน์มากต่อการเรียนเรื่องกาล (Tense) ของกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง

นอกจากนี้ผลของแบบสอบถามความคิดเห็นหลังเรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในเรื่องของการตอบโจทย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ยังสามารถสนับสนุนสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น โดยผลชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำคิดว่าตอบสนองการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อยกว่า (ค่าเฉลี่ย 3.63) ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง (ค่าเฉลี่ย 3.90) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีความสามารถ (Proficiency) ในการเรียนรู้สูงกว่า ก็ย่อมที่จะมีความพร้อมมากกว่า ประเด็นนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้สอนต้องตระหนักถึงการใช่วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ โดยอาจต้องให้ความช่วยเหลือสนับสนุนมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง

3. ผลการวิจัยของผลต่างความคิดเห็นหลังเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในการใช้กาลในภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งโดยภาพรวมของแบบสอบถามความคิดเห็นทั้งหมด 11 ข้อ ของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

และสูงจำนวน 80 คน พบว่า โดยรวมแล้วผู้เรียนมีความความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเรื่อง กาล (Tense) อาจเป็นเพราะว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเปิดให้ผู้เรียนสามารถฝึกทำแบบฝึกหัดซ้ำๆ หรือย้อนกลับไปดูคำอธิบายได้จนกว่าผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตประเภทฝึกหัด (Drills and Practice) (ฐาปนีย์ ธรรมเมธา 2541, หน้า 208 - 210) จึงสรุปได้ว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประโยชน์และเหมาะต่อการนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. สำหรับงานวิจัย

1.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับไวยากรณ์ในเนื้อหา อื่นๆ โดยผ่านทักษะการสื่อสารต่างๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับไวยากรณ์ให้ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.2 ในการวิจัยควรให้เวลากับผู้เรียนศึกษาบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยตนเองยาวนานมากขึ้น เช่น 1 ภาคเรียนการศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลของการเรียนอันเนื่องมาจากปัจจัยด้านระยะเวลาเรียน

1.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบถึงความคงทน (Retention) ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกับการเรียนวิธีการสอนแบบในห้องเรียนว่าวิธีการสอนแบบใดสามารถทำให้ผู้เรียนมีความคงทนต่อการเรียนรู้มากกว่ากัน

2. สำหรับผู้บริหารการศึกษา

2.1 ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านบทเรียนหรือเนื้อหาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยที่มีครูผู้สอน ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ และการสนับสนุนผู้เรียน เนื่องจากวิธีการเรียนการสอนแบบนี้ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนสำหรับการเป็นผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้ตอบสนองการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้

3. สำหรับครูผู้สอน

3.1 ครูผู้สอนต้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนผู้เรียนตลอดระยะเวลาที่เรียนรู้ด้วยตนเองผ่านบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สามารถช่วยลดหรือขจัดอุปสรรคในการเรียนลงได้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- จิรัฐม ล้วนกลิ่นหอม. (2549). *จิตวิทยามนุษย์เชิงธุรกิจ*. กรุงเทพมหานคร : คณะวิชา
บริหารธุรกิจ โรงเรียนฐานเทคโนโลยี.
- ชาติชาย กลิ่นซ้อน. (2550). *การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ
ทางการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยคริสเตียน. ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีเทคนิค
ศึกษา ภาควิชาครุศาสตร์ เทคโนโลยีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระ
จอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.*
- ชาติชาย กู้กิตติไมตรี. (2533). *การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่มี
จำนวน. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร, กรุงเทพฯ.*
- ฐาปนี ธรรมเมธา.(2541). *สื่อการศึกษาเบื้องต้น*. นครปฐม. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
ทิตนา แคมมณี. (2547). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถนอมพร เลหาจรัสแสง. (2544). *การสอนบนเว็บ (Web-Based Instruction) นวัตกรรมเพื่อ
คุณภาพการเรียนการสอน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 28, 87-
94.*
- มนต์ชัย เทียนทอง. (2543). *WBI (Web-Based Instruction) WBT (Web-Based
Training)*. วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา, 13, 72-78.
- แสงเดือน เจริญฉิม. (2555). *ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึกประสบ
การณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.*
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2527). *การสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมายทางภาษา
(Pragmatic Communicative) กัับการทดลองทางภาษาระดับ Advanced ความ
สอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยหลักสูตรภาษาอังกฤษและแนวโน้มในการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.*

ภาษาต่างประเทศ

Books

- Brown, H. (2001). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. Second edition. New York: Longman.
- Dillon, A. and Zhu, E. (1997). *Designing Web-Based Instruction: a Human-Computer Interaction Perspective*. In Badrul H. Khan (Ed), *Web-Based Instruction* (pp.221-224). Englewood Cliffs, NJ: Educational Technologies Publications, 1997.
- Khan, Badrul H. (1997). *Web-Based Instruction*. Englewood Cliffs, New Jersey: Educational Technology Publications.
- Peansiri Vongvipanond. (2004). *Teaching English the Student Accommodation Way*. Manusaya: Journal of Himanities,7, 69-75.
- Rosukhon Swatevacharkul. (2006). *The Effects of Degrees of Support for Learner Independence through Web-Based Instruction and Levels of General English Proficiency on English Reading Comprehension Ability of Second Year Undergraduate Learners*. Degree of Doctor of Philosophy Program in English as an International Language. Chulalongkorn University, Bangkok.
- Rubin, J. (1987). *Learner strategies: Theoretical assumptions, research history and typology*. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.), *Learner Strategies in Language Learning*. Hertfordshire: Prentice Hall International, 15-30.